

[Finn Jørgensen]

gen, som det om, at vi skulle søge at medvirke til en modernisering af Vestens forsvar, og det er den linje, den nuværende regering i dag tilkendegiver at den ønsker fortsat.

Det er derfor noget af en overraskelse, og det er tilsyneladende også lidt uklart, hvad det tidligere regeringsparti, socialdemokratiet, i virkeligheden har til hensigt i forhold til beslutningen fra december 1979. Hvad er der sket, og hvorfor er holdningen i dag anderledes? Har man større tiltro til i dag, at Sovjetunionen er en fremkommelig og troværdig forhandlingspartner, når det gælder nedrustning? Så må man i hvert tilfælde have overset, at samme forhandlingspartner i de senere år selv har opstillet et meget betydeligt antal atombærende raketter. Det kan vel heller ikke være, fordi Sovjetunionen i foråret i år pludselig tilbød at lade være med at opstille endnu flere SS-20 raketter i den europæiske del af landet. Det var og er en tom gestus på et tidspunkt, hvor opstillingen af over 300 raketter allerede er afsluttet, en opstilling af raketter, der gør det muligt at ødelægge militære installationer i Vesteuropa.

Hvis der er tale om et holdningsskifte i socialdemokratiet, så er det kommet pludseligt, og så er det overraskende. Den tidligere regering levede som bekendt til det sidste op til forpligtelsen til at deltage i betalingen til raketopstillingen og var hermed i god overensstemmelse med et flertal i folketinget, og de forpligtelser, den tidligere regering har påtaget sig, har den overladt til den nuværende regering, som naturligvis derfor både moralsk og juridisk er bundet. For den nuværende regering er loyalitet over for NATO afgørende, og derfor kan ingen med rimelighed forvente, at den skal påtage sig at argumentere for og forsvare en dansk holdning i NATO, der også vil kunne opfylde f.eks. SFs og VS' ønsker. Jeg er sikker på, at heller ikke en socialdemokratisk regering selv ville have påtaget sig denne opgave.

Set i lyset heraf var det lykkeligt, at der i 1981 kunne indgås et forsvarsforlig mellem socialdemokratiet og de fire nuværende regeringspartier, også selv om dette forlig ikke på alle områder kunne tilgodese mit partis ønsker. Men det var et udtryk for, at sammenholdet bag et dansk forsvar som et led i NATO stadig var til stede hos det store flertal i folketinget.

Den bekymring over våbenkapløbet mellem Øst og Vest, som så mange giver udtryk for, og som også er kommet til udtryk i taler her i dag, deler vi i mit parti fuldt ud, men vi er samtidig, belært af erfaringen, opmærksomme på, at ensidige og uigennemtænkte nedrustningstiltag i de vestlige demokratier ikke giver den ringeste garanti for tilsvarende handlinger i diktaturstaterne i Øst. Hvorfor skulle Sovjetunionen, som det er sagt, give nogen form for indrømmelser ved nedrustningsforhandlingerne, hvis vi i Vesten selv opgiver dobbeltbeslutningen? Nej, man vil netop glæde sig, såfremt Vesten ikke kan enes og ikke holde sammen. Jeg tror, Sovjetunionen kun vil kunne tage forhandlingerne i Genève alvorligt, såfremt den presses dertil.

Også de store demonstrationer, der har været fra fredsbevægelsesernes side, er omtalt. Det er på Rådhuspladsen i København, det er i Bonn, og det er andre steder. Det er demonstrationer og udtalelser mod oprustning, og de er meget berettigede, men den adresse, de er forsynet med, er forkert. Det er naturligvis misvisende, når det hævdes, at det er Vestens påtænkte defensive forholdsregler, der udgør en trussel mod Vesteuropa. Det gør derimod de allerede opstillede sovjetiske raketter. Men det er sådanne påstande, der gang på gang fremføres, og ofte tilføjes det endda, at det skulle være USAs ønske i virkeligheden at gøre dette for at få mulighed for at føre en begrænset atomkrig i Europa og derved skåne eget land, selv om sandheden er den, at det var NATO-landene med den daværende tyske regeringschef i spidsen, der bad USA om at tage de initiativer, der her er tale om. Men formålet med at fremføre påstande af den art er helt klart: det er et forsøg på at drive en kile ind i samarbejdet mellem USA og Vesteuropa.

Naturligvis foruroliger tanken om krig og anvendelse af atomvåben alle, og derfor ønsker vi også i det konservative folkeparti, at nedrustningsforhandlingerne må lykkes, og at der kan opnås aftaler om fastfrysning af a-våben på lavest muligt niveau, men med balancen i behold. Bedst ville det være, hvis der en dag ikke er brug for militære midler for at sikre fred og frihed, men indtil da er der ingen grund til at have dårlig samvittighed over at tilhøre en demokratisk forsvarsalliance og over at leve op til de forpligtelser, som dette fører med sig.